

КОИ СА ПО-СКЪПИ НА УЧИТЕЛСКИТЕ СЪРЦА – БЪЛГАРСКИТЕ ГЕРОИ ИЛИ СЪВЕТСКИТЕ ПРОПАГАНДАТОРИ НА СТАЛИНИЗМА?

ЧАКАМЕ ПРОСПЕРИТЕТ И СПРАВЕДЛИВОСТ, А ЖИВЕЕМ В СРЕДА, ИДЕОЛОГИЧЕСКИ ОТРОВЕНА ОТ МАРКСИЗМА- ЛЕНИНИЗМА

Д-р Виолета К. Радева | Faktor.bg

Ген. Колев, Максим Горки

За някои въпросът може да изглежда безсмислен. Но не е. Практиката непрекъснато ни дава доказателства, че е напълно резонен въпрос, от чийто отговор зависи ако щете нашето бъдеще като нация. Затова нека да се запитаем и още нещо: кои имат по-голямо значение за нас, българите, като европейска нация? На кого трябва да отдаваме почит и признание? С чий пример трябва да възпитаваме идващите след нас поколения?

Дали това трябва да са българи, бранили с живота си свободата, независимостта и териториалната цялост на своята Родина?

Или ще отдаваме предпочитанията си към чужденци, при това всепризнати апологети на тоталитарен режим, отречен като човеконенавистнически? Режим, осъден у нас със Закон!

На пръв поглед отговорът изглежда естествен, логичен: на нашите сънародници, разбира се! Но така изглежда само на пръв поглед...

Пиша тези редове, като поводът за тях сякаш е частен, единичен случай, изключение. Но за съжаление не е така. В този единичен и като че ли маловажен случай като в увеличително огледало се отразяват всички нещастия и несполуки,

всички недъзи на българското битие от седем десетилетия насам. Той обаче е показателен най-вече за невъзможността да поемем през последните 28 години наистина по пътя на пречистване и обновление на нашия живот. Той е илюстрация защо мнозинството българи – къде осъзнато, къде неосъзнато – се чувстват подиграни, излъгани, предадени. Той дава отговор на въпроса защо вместо да намалява, расте всеобщото чувство за несправедливост, както и защо липсва предпоставката за базисно единение на нацията около всепризнати морални ценности и критерии.

За какво става дума?

Реформи, реформи, реформи!

Това повтарят където седнат и където станат всички: партии и партийки, действащи министри и неистово драпащи за мястото им опозиционни слуги на чужди интереси; самоповярвали си, изхабени шоумени; несъстояли се юристи и бивши министри; агенти на ДС и водещите им офицери. На реформи се надяват всички: потърпевши от грабежи, осакатени от пияни и дрогирани шофьори, неполучили справедливост жертви на всякакви издевателства и гаври с човешкото им достойнство, с имота и живота им.

Изглежда, че всички искат реформи. Но реформите не се случват. Или се случват толкова мудро и така мъчително, че поради половинчатостта им те се обезсмислят. И не само не се случват. Понякога се сблъскваме с драстични примери за най-отвратителни рецидиви на осъдения болшеvizъм и комунизъм.

В последно време усилено се говори за това, че образованието е приоритет на правителството. Реформите в тази област залегнаха в предизборната програма на партия ГЕРБ, бяха изведени като една от най-важните задачи на кабинета Борисов 3. Предприемат се законови промени, отделят се значително повече средства, но обществото се е вторачило във външни белези на тази реформа: дали да има цветни и черно-бели учебници; да се закрие ли училището в Долно Уйно или да продължи съществуването си заради 10 деца, които в повечето случаи ходят насила на училище или се водят само номинално като ученици, за да си получават заплатите местните учители; как да бъдат вкарани в класните стаи циганчетата против волята на родителите им и т.н.

Но сравнително малко хора обаче си дават сметка, че никаква формална реформа в българското образование няма да промени плачевното му състояние. Защото въпросът не е само до парите, до заплатите на учителите, до сградите, компютрите и задържането на учениците. Докато съдържанието на учебните програми не бъде променено и изчистено от болшевишко-комунистическата идеология, от лъжите, с които са пълни учебниците по история и по българска литература, никаква реформа няма да успее!

Конкретният повод за тези горчиви редове е известният вече конфликт между директорката на 36-то столично училище и Инициативния комитет за възстановяване на предишното му име „Ген. Иван Колев“, което то е носило до 1952 година! След това училището е наречено на основоположника на тъй

наречения „метод на социалистическия реализъм“ и всепризнат апологет на Сталин и сталинизма, знаме на болшеvizма, председател на Съюза на съветските писатели Максим Горки. С цялата мощ на своето положение госпожа директорката не само се опълчва на Инициативния комитет. Опирайки се върху гърба на подчинените си учители, тя взема решение, което е извън нейните прерогативи и е в компетенциите на Столичния общински съвет! Не мисля, че ще употребя неточна дума, ако кажа, че това е истинска наглост! Няма да се спирам подробно върху изложените от др. Директорка абсурдни, нелепи в същността си аргументи в защита на сегашния патрон на училището. Интересуващите се могат да се запознаят с тях чрез публикации на Инициативния комитет в социалната мрежа. Те са скандални, антибългарски, лъжливи! Те са ярка илюстрация за духа, в който се учат и възпитават децата на съвременна демократична България. Те показват на чии интереси и на коя чужда държава служат голяма част от българските учители и преподаватели в университетите.

Пак ще кажа: никакви формални реформи не могат да обновят българското образование и да го приблизят до равнището на съвременните европейски, демократични, хуманни по целите и съдържанието си образователни институти, докато не се промени СЪДЪРЖАНИЕТО на учебните програми по история и по литература за всички класове и степени! Никакъв напредък – духовен, нравствен, икономически дори няма и не може да има у нас, докато училища носят имената на комунистическо-болшевишки идеолози и политици; докато градове, улици и площади, особено в по-малките населени места, все още се наричат „Георги Димитров“, „Партизанска“, „Лиляна Димитрова“, „Вела Пеева“, „Комсомолска“ и тъй нататък, и тъй нататък... Всеки може да посочи десетки не, стотици, хиляди такива примери! И чакаме просперитет като останалите европейски нации. Чакаме справедливост и преодоляване на дълбоката пропаст, която разделя българите още от времето на септемврийския метеж през 1923 г., вдъхновен от Съветска Русия и подпален от съветските агенти Г. Димитров и В. Коларов! Как да стане това, като живеем в среда, идеологически отровена от марксизма-ленинизма, заобиколени със символите на комунизма и вместо да намаляват, те сякаш се множат в разрез със Закона, обявяващ комунизма за престъпен режим?!

Българските ученици биват облъчвани непрекъснато с примера и творчеството на руско-съветски поети и писатели, както и с произведенията на български апологети на комунизма и кръволака Сталин, на червения терор и на Съветска Русия. Къде в учебниците на нашите деца се говори за творчеството – стихове, поеми, драми, романи на един Кирил Христов например? Този голям български поет, влязъл в българската литература устремно и заел веднага почетно място на нейния Олимп, не се изучава в родното училище. Защото поезията му диша любов към българския език, към българската природа, към българската народна песен, към живота и красотата. Ако имаше съзнанието на чужденец, ако мразеше родината си, ако възпяваше терористи и самият той ако беше терорист – да, щеше да е на чест и почит, щяха международни поетични конкурси да обявят на негово име, паметници и музеи да му изградят, щяха... щяха... щяха... Беден

българино, който идваш на смяна! Ние си отиваме, а ти оставаш все по-беден и по-беден духовно...

Изучава ли се поезията на Теодор Траянов? Не, не се изучава, а тя е апотеоз на „българското“, на благородното и красивото, на хуманизма. А стиховете на Лилиев (освен да се споменават в общия дял за символистите)? Такава е съдбата на едни от най-изящните, чисти български лирици. Защо едно българско училище трябва да носи името на сталиновото идеологическо знаме, на апологета на съветизма и всичко, свързано с репресиите, разрухата, месомелачката в СССР през 30-те години на XX век, а да елиминираме защитниците на нашата земя, българските герои? Защо не се изучават нашите писатели-родолюбци, а се изчегъртва и калта под ноктите, пардон под стихчетата, на терористи и съветски агенти? Защо няма и дума за поетите, гнили по лагерите и затворите като Йосиф Петров и намерили смъртта си там като Георги Заркин? Защо нашите деца не знаят и няма да узнаят за поезията на една наистина европейска личност като Христо Огнянов? Защо??? Защо???

Защото целта на нашето образование изглежда не е да възпита добри, мотивирани граждани, които обичат родината си, а завистници, мързеливци, готованци, приемащи за нещо нормално и естествено „враговете на народа“ да бъдат унищожавани и за които насилническият тоталитарен режим, с който уж се разделихме преди почти три десетилетия, е едва ли не „златна епоха“!

За разлика от други бивши страни от соцлагера, у нас нямаше нито лустрация, нито декомунизация. Затова сме и на последно място и кретахме като костенурки по пътя на своето пълно приобщаване към семейството на демократичните европейски държави. Необходимо е, убедена съм, много, много повече хора да проумеят, че докато не се извърши съдържателна промяна в обучението по история, литература и останалите хуманитарни дисциплини в училище и в университетите, ще тъпчем на едно място и обезкръвяването на България ще продължи.

Ще завърша с една класическа фраза:

КАРТАГЕН (духовният) ТРЯБВА ДА БЪДЕ РАЗРУШЕН!